

Digt om døden er et formstærkt langdigt om tilgivelse og forsoning og en søgen efter sig selv i slægtens historie.

Om *Digt om døden*:

“Stilistisk elegant, hudløst, hårdtslående og smukt poetisk værk.”

Kristeligt Dagblad

★★★★★

“Rigt, tætvevet tæppe af tanker og stemninger.”

Weekendavisen

“Smukt, flot og velskrevet værk.”

Standart

Om *Moloch*:

“Søren Fauth skriver så forbandet godt.”

Litteratursiden

“Stærkt gnistrende.”

Weekendavisen

 Turbine

TURBINE

DIGT OM DØDEN. EN BOG OM MIN FAR

Søren R. Fauth

DIGT OM DØDEN. EN BOG OM MIN FAR

Søren R. Fauth

Foto: Lærke Posselt

Søren R. Fauth er dr.phil., oversætter, digter, litteraturforsker og germanist.

Digt om døden

Digt om døden
En bog om min far
Søren R. Fauth

Forlaget Turbine, 2022
2. udgave

Til M

Doch uns ist gegeben,
Auf keiner Stätte zu ruhn,
Es schwinden, es fallen
Die leidenden Menschen
Blindlings von einer
Stunde zur andern,
Wie Wasser von Klippe
Zu Klippe geworfen,
Jahr lang ins Ungewisse hinab

Friedrich Hölderlin

vi taler om en far som er min, lidt endnu,

de siger det drejer sig om sammenfald i
zoner mellem hjerne barkens sorte porte i
det neurovaskulære netværks spild af tid
måske det bare var måden du undveg mig på
måden at være for tabt, selv som far, så
alt det der krøller mig sammen, får mig til at tømme
ve gennem sekundet tælle dage i angst
sådan mørnede du mig selv gennem stedernes lag
sådan forbød du mig at samle mod i en
trætop til dage som disse hvor måden at være
re alene hugger mig ned som tårne i fald

sådan gik det med mig sådan gik det med dig

om lidt går vi under du aldres til ingenting
mens jeg står her og stirrer på det udenfor
der er mit og som altid har været min måde

jeg vil syes sammen med verden igen
som den dreng
på det sted
hvor asfalten
brændte
til den skov
af harpiks og fyr
begynder at dufte
til det hav og den strand
begynder at synge
som den søn
til den far

vil jeg hen

Dette digt om døden
skal handle om min far
om alt det jeg husker
alt det jeg ved
om alt det   jeg har glemt
om min far
om min farfar   som jeg aldrig har kendt
om min farmor   som jeg aldrig har kendt
om Bad Wildungen   Tuse   Holbæk
om Østerbro   Nørrebro   Amager   Frederiksberg
Næstvedgade   Blågårdsgade   Geislersgade   Peter Bangs Vej
alle de tider og steder
der har slået mig sønder og sendt mig videre
om et sidste forsøg på at suge liv ud af døde dage
om M
der er død
om L   min mor
om J   min far
om mit liv
der er dødt
men som måske kan vækkes til live igen
om solen   himlen
stjernerne   mørket
om havet   lyset
om skoven   der grønnes og falmer
om dagene
der går
om Lillebælt
skibene i horisonten
der hver dag ligger og venter
om et lille hus på en vej med et tal og en dør
med kælder og kvist   med stue og køkken og bad
to hundrede meter fra vandet.

Jeg vil skrive en bog om min far
jeg vil skrive på den hver dag
indtil han skal på plejehjem
når han har fået anvist en plads
stopper jeg.

Vi har netop fejret jul her i huset.
Min far
som jeg hentede på Diakonissestiftelsen
Peter Bangs Vej
Frederiksberg
den toogtyvende december to tusinde og seksten
sad
indtil jeg drejede hans stol
med siden vendt skråt mod juletræet
mens vi andre dansede og sang.
Han kan næsten ikke gå mere
han kan se så forladt ud
han kan se så fortabt ud
han kan smile
han kan le
han kan stadig tale
han kan være nærværende fraværende
som alle andre
men mest af alt er han på vej væk fra det selv
han aldrig kom til at stå stærkt i.
Hvorfor blev det sådan
hvorfor fik vi det liv
vi fik
hvorfor gik det sådan for ham
sådan for mig?
hvorfor skulle vi høre på alle disse skænderier
hvorfor var kløften så stor mellem det udadtil som var ansigt
løgn
og det indadtil som var krig
sandhed?

Mennesket er det grusomste dyr af alle
det eneste dyr
der kan forstille sig
fornuften giver os evnen til at borttænke virkeligheden
fornuften gør os blind
den burde gøre os seende nærværende leende

den gør os lidende fremadrettede bagudskuende

døende.